

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/4 6. uri popoldne.

Štev. 101.

V Ljubljani, v torek 5. maja 1885.

Letnik XIII.

Profesor Šuklje

nam je danes poslal „stvarni popravek“, čigar prihod je že včeraj napovedal v „Ljubljanskem Listu“. V tem popravku pripoveduje, da je bil 1. maja popoldne pri g. ministerskemu predsedniku, ter ga vprašal, je li res gledé dolenjske železnice našim poslancem dal tak odgovor, kakor je pisal „Slovenec“ 27. aprila v 94. številki? Grof Taaffe mu je na to boje rekel, da je našim poslancem odgovoril: „Ob und was ich mit Professor Šuklje über die Unterkrainer-Bahn gesprochen habe, ist mir nicht mehr in Erinnerung. Dass aber weiss ich, dass die bewussten Artikel nicht über meinen Auftrag geschrieben worden sind.“

In kakor dalje g. Šuklje v svojem popravku pripoveduje, mu je gosp. ministerski predsednik v petek, 1. maja popoldne bajé tudi še rekel: „Jetzt glaube ich erst recht, mit Ihnen die Sache besprochen zu haben. Das sind ganz meine Ansichten. Und wenn ich es Ihnen damals nicht gesagt habe, so hätte ich es Ihnen sagen können, denn anders lässt sich die Sache überhaupt nicht durchführen.“

Obžalujemo, da kandidatura gosp. profesorja Šukljeja toliko sitnosti napravljaja celó g. ministerskemu predsedniku. Gosp. Šuklje bi bil to, kar je želel zvedeti, lahko zvedel pri udihi dotične deputacije, ne da bi bil zaradi tega nadlegoval gospoda ministerskega predsednika. Mi smo to storili, in na podlagi njihovih spričevanj ostanemo pri tem, kar smo pisali v 94. številki „Slovenca“. V bistvu je g. ministerski predsednik nemški rekel: „Ich erinnere mich wohl, dass Professor Šuklje einmal in einer persönlichen Angelegenheit bei mir war, nachdem er übersetzt wurde, aber von der Unterkrainer Bahn hat er mit mir kein Wort gesprochen. Möglich, dass er darüber mit wem Andern gesprochen hat, mit mir hat er darüber nicht gesprochen.“ To zamorejo pričati naslednji gospodje, ki so slišali te besede: Grof Hohenwart, grof Margheri, Kušar, Murnik, dr. Poklukar, Klun in Pfeifer.

Mi imamo toraj sedem zanesljivih prič za to, kar je gosp. ministerski predsednik odgovoril našim poslancem, za to pa, kar je 1. maja s profesorjem Šukljejem govoril, nimamo nobene priče, toraj tudi ne moremo vedeti, je li res govoril tako, kakor nam piše profesor Šuklje v svojem popravku, in še manj moremo vedeti, je bil li res g. Šuklje, od g. ministerskega predsednika izrečno pooblaščen, nam poslati tak stvarni popravek, kakoršnega smo danes prejeli. Nikjer namreč na njem ne najdemo opazke, da je g. minister z njegovo štilizacijo zadovoljen, da se mu je prebral in bil od njega odobren; tudi mu ni bilo pridejano nobeno pooblastilo g. ministerskega predsednika, da sme Šuklje v njegovem imenu popravljati besede, ki jih je g. minister govoril deputaciji kranjskih državnih poslancev. Zato ne moremo objaviti g. Šukljevega popravka, akoravno nam v „Ljubljanskem Listu“ včeraj žuga, da nas bo de k temu prisilil z zakonitimi sredstvi in sodnijskim potom. Kakor hitro bomo dobili popravek naravnost iz pisarne g. ministerskega predsednika, in po njegovem povelju, objavili ga bomo brez obotavljenja, grozitev g. profesorja Šukljeja pa nas prav nič ne plaši, z mirno vestjo in hladno krvjo pričakujemo zakonitih sredstev in sodnijskega pota.

V Ljubljani 5. maja 1885.

Vredništvo.

Kmetom v pomoč.

Piše Ivan Belec.

O zemljiškem dolgu.

(Dalje.)

Poduk je pri kmetijstvu tako potreben kakor mazilo pri vozu ali sol pri jedi. Če je voz dobro namazan, se puša v pesti in podvoz manj drgneta in živina veliko lažje vleče. Če voz ni namazan, malo škriplje ali naprej gre ravno tako, če živina malo bolj poprime. Ako se pa kolo stare, pa le maži podvoz, le upij nad živino, pa premaknilo se le ne bo, ako tudi pol čebra masti porabiš. Slana

jed je boljša od neslane, bolj diši in se menda lažje prebavlja. Ko bi pa soli ne bilo, bi se jed sicer malo upirala ali šla bi vendar, saj so nekteri ljudje, n. pr. laški zidarji, ki se za sol ne menijo, pa so ravno tako trdni. Ako bi pa ti jedi ne imel in bi te zaprli v shrambo, napolnjeno s soljo, bi se ti soli gotovo ne pritaknil in bi od glada umrl. Kdor je v kmetijstvu dobro podučen, se marsikterega nepotrebne stroška in truda obvaruje in marsiktero stvar bolj porabi. A, če dobi zadolženo kmetijo ali če se sam mora zadolžiti, kaj mu pomaga, če dobro vé, da bi se tisti denar, ki ga plačuje za obresti, veliko bolj obrnil, ko bi se porabil pri kmetijstvu! In če ga zavolj dolga z grunta prepodé, kaj mu bo pomagal ves kmetijski poduk! Kako more zadolženi gospodar dobro gospodariti. Nezadolženi gospodar, ki ima le nekoliko razsodka, da si ne umé niti pisati, niti brati, veliko bolj gospodari, kot zadolženi, ki je po vseh šolah hlače trgat.

Vrnimo se k povodnji. Ako kmetje v povodnji zemljiškega dolga omagujejo, jih ne bomo plavati, kmetovati učili, ampak naša dolžnost je, da jih iz dolga potegnemo. Zemljiški dolg se mora odpraviti. Ako ne, se bo spremenila lepa naša domovina v samoto za divje zveri, v puščavo, in naši kmetje bodo na lastni zemlji postali sužnji ali bodo pa nesrečno domovino zapustili. Godilo se bo tako, kakor se zdaj na Irskem godi. Nekaj stotin gospodarjev ima vso zemljo v lasti, drugi, in teh je več milijonov, so pa najemniki in delavci. Kar si ti poslednji s krvavimi žulji pridelajo, morajo dajati gospodarjem, ki po tujem zapravljajo. Ljudje beže v Ameriko ali pa doma stradajo in od gladi mrijo. V zadnjih tridesetih letih se je število prebivalcev za tri milijone zmanjšalo in vendar se ostalim ne godi bolje, ampak slabeje. Nekdaj je bila Irska tako lepa, da se je imenovala zelena ali cvetoča, zdaj sta pa že dve tretjini opustošeni, da nihče tam ne prebiva in v tretji tretjini prebiva pač človek ali v največji siromaščini.

Še nekaj družega. Irci so bili najbolj zvesti in vneti katoličani. Pravi se, da bi bila smela najlepša devica po vsej irski deželi zlate v nezagrjeni posodi

LISTEK.

Naobraženost v Afriki.

Italijanski list večje važnosti prinesel je članek o italijanski kulturi, ktere ga tukaj za Slovence ponatisnemo. Glasi se tako:

„Italija je šla v Afriko, kakor je vsemu svetu znano, ne iz sebičnosti, ne iz pohlepe, da razširi svoje meje in si pridobi novih dežel, ampak iz vzvišenega npravnega namena, da naobraženost (kulturo) vpelje med one divje narode. Naobraženost pred kratkim potrka na kolibo nekega Muhameda. Ta se oglasi:

„Kdo je prišel?“

„V imenu postave, odpril! Jaz sem Naobraženost.“

„Pa kaj hočeš?“

„Nočem da ostaneš divji. Jaz te hočem izobraziti.“

„Na kaki način? Kaj se pravi „izobraziti“?“

„Jaz želim, da iz tebe napravim človeka, kakor

se reče „uglajenega ali omikanega“. — Glej! najprej je treba, da se preoblečeš; ker to, kar imaš na sebi, ni nikakoršna obleka. Tukaj sem ti prinesla par gač, par hlače, jeden naprsnik, jedno suknjo, jeden — cilinder, en par rumenih rokavic in en par škorenj — brez peté.“

„Pa kaj naj s tem storim?“

„Obleči se.“

„Da bi te hudoba —! vse to na-se navleči pri tej vročini od 60 stopinj! Ali res hočeš da poginem?“

„Mogoče, da se to zgodi; ali to mora biti v naobraženem svetu.“

„Lepa hvala!“

„Zdaj te moram vprašati, ktere rokodelstva se držiš?“

„Ktero rokodelstvo imam? Imam zemljišče, od ktere ga berem sad po štirikrat na leto; jem, pijem, spim in delam, kar se mi ljubi.“

„Oh! Oh! to tako ne gré. Ti se moreš poprijeti kakega stalnega rokodelstva ali obrta.“

„Ker se pa nobenega nisem naučil.“

„Nič ne dé, treba ti je, da se jednega naučiš, drugače ti izročim opomin, in te uvrstim v listino potepuhov.“

„Eh! če je tako, potem bodem kavarnar, in to tim rajše, ker imam precej kave in sladkorja.“

„Dobro! No, reci mi, kaj misliš, koliko zamoreš tako na dan skupaj spraviti?“

„Za zmiraj, ... ne bi ti mogel reči, ... morebiti do pet lir.“

(Za-se:) „Po pet na dan, to je stopetdeset na mesec, ali tisoč in osemsto na leto. (Glasno): Prav dobro. Plačal mi bodeš samo sto in dvajset lir.“

„Tebi? ali zakaj to?“

„To je davek na premakljivo premoženje. Jaz se vèdem proti tebi dokaj uljudno in imam obzir na to, da gré tukaj za ravno početi obrt.“

„Kako si dobra!“

„Nimaš se kaj pritožiti. ... Saj smo bratje. ... Ti imaš opraviti z izobraženimi ljudmi. Sedaj slobodno odpreš kavarno; ali poprej ti je treba, da se v porazumljenje spraviš še z nekimi malimi nava-dami.“

„Je morebiti še kaj plačati?“

„Se vé da: pristojbina za rokodelstvo ali obrt.“

„Ali je mnogo?“

„Malenkost: okoli dvajset lir na leto.“

nositi in nič žalega bi se jej ne bilo zgodilo. Dolgo so Irce vse oderuštvo, vse zatiranje voljno trpeli ali vsake reči je enkrat konec, tako tudi irske potrpežljivosti. Prišli so prostomavtarski podpihovanci, ki so učili: „ustavite se zatiralcem, pobite jih“. Ti strupeni nauki so pri marsikterem zatiraleu padli na vgodno zemljo in zdaj se iz katoliške Irske vedno čujejo glasovi o grozovitih umorih.

Kako je pri nas? Ako bi prišel kak liberalen šušmar kvasit k nezadolenemu kmetu, ki se živi ob potu svojega obraza, bi se mu kmalo pokazal prostor, kjer je imel mizar opravilo pa tudi poseben namen. Ako bi pa prišel k zelo zadolženemu ali z grunta prepodenemu, bi pa počasi že kaj opravil.

Zemljiški dolg se mora odpraviti, in sicer ves odpraviti. Ako je škodljivo na gruntu, ki je vreden tri tisoč, imeti dva tisoč dolga, zakaj bi ne bilo tudi škodljivo imeti en tisoč dolga? Ali naj kmetje na večno delajo tlako? Recimo, da kmetje zdaj nimajo nič dolga in dovolite, da se smejo do polovice vrednosti zemljiške zadolžiti in v nekaj letih bodo prav gotovo vsi do polovice zadolženi.*)

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 5. maja.

Notranje dežele.

Štajarski Bismarkovci izrekli so bivši združeni levici svojo popolno nezaupnico ter so ji pritiskali pečat strankarstva, češ, to je zmes, ki ni ne za svobodo, ne za nemško narodnost; popolnoma pa je še nadalje nesposobna za delovanje nemško-narodni stvari na korist. Bivša združena levica dobila je svojo nezaupnico, ker ni hotla v državnem zboru staviti interpelacije, zakaj da se je v Gradci Bismarkova slavnost v tem smislu prepovedala, kakor so jo nemško-liberalni velikošolci nameravali. Toda ne le na Štajarskem, temveč tudi drugod po svetu razpada nemško-narodna (liberalna) stranka od dne do dne bolj in močnej, kakor so Herbst, Plener itd., ki so bili do sedaj njeni voditelji, za mandate prede. Od kraja do kraja hodijo po nemških okrajih česke kraljevine, volilne shode napravljajo, svoje programe ponujajo kakor Hočevarji pomaranče na „grad-ungrad“ in še ne vedo, kako se bode volitev za-nje rešila. Ni toraj edino pri nas razpora med nami, ki nas je tako malo, temveč tudi Nemci so v naročji nesloge. Današnji svet je že tak, da če ni očitne vojske, je pa domači ravs in kavs, mirovati pa ne more in so si v tem Nemci popolnoma sorodni postali s Slovani.

Deželna nadsodnija na **Dunaji** je določila, da je država v tistem slučaju lastniku kakega časnika dolžna povrniti škodo, če je bil list zasežen, sodnija pa konfiskacije ni potrdila. Ta določba bo pač dobra za Dunaj, pri nas nima pomena, ker se pač ne priglodi z lepo, da bi se kaka konfiskacija ne potrdila!

Srbi na Hrvaškem so zopet v ožjstrije nasprotovanje s Hrvati, oziroma z opozicijo stopili,

*) Se vé, ako merodajni krogi v kapitalističnih predsodkih tako globoko tiče, da si kmeta brez dolga še misliti ne morejo, ako je tem krogom svobodno zadolževanje še dogma, bi se tudi jaz poganjal, da naj imajo kmetje pravico zadolžiti dvanaestkratni katastrofalni prinos, češ, če se vse ne more doseči, je za zdaj tudi polovica dobra. Sicer bom o tej opurtinistični govoril v konečnem članku, a toliko se mi je potrebno zdelo že zdaj omeniti zato, da bi kdo ne mislil, da hočem našemu mnogozaslужnemu poslancu kaj očitati. Pis.

kar je čisto naravno, kajti Srbi so sebični in delajo za svoj žep. Od hrvaških strank, ki so z današnjo vlado v opoziciji, Srbi do sedaj niso nič dosegli, kar bi količkaj njihovim interesom ugajalo, sedanja vladna stranka, pa tudi Madjaroni imenovana, jim je pa že lansko leto zlato gradove obljubila, pred vsem drugim pa popolnoma ravnopravnost in samoupravo v cerkvi, uradu in šoli. V očigled tega je pač umevno, da se vsako srbsko sree s studom in nevoljo od Hrvatov obrača in madjaronom nasproti vriskaje hiti, ker se onda vsega nadja, pri Hrvatih pa nič drugega, kakor le katoličanstva in pohrvaščevanja. Tako se je konec aprila pritožil v deželnem zboru srbski poslanec Gjuroković o hrvaški opoziciji, češ, da je ona srbski veri in srbski narodnosti nevarna. Prepri, ki je že toliko let med Hrvati in Srbi, in katerega vsak poštenjak iz celega srca obžaluje, pravi Gjuroković, da so Starčevići provzročili, ki hočejo Srbom narodnost in vero zatreti, t. j. da jih hočejo pohrvatiti in pa pokatoličniti. Tega pa Srbi ne bodo nikdar dovolili. Krivda je toraj, pravi govornik, na hrvaški in nikakor ne na srbski strani. Dalje govornik zopet omenja vseh točkov, ktere so bile že lansko leto pod skupnim imenom „srbske zahteve“ na dnevnem redu, in ktere so se večinoma tudi že obljubile. Posebno pa je deželnemu zboru na sree polagal, da naj se kmalo reši točka o podpori duhovščine in srbskih cerkv, ter da naj se jim pri deželni vladi določi poseben referent za nauk in prosveto. Srbi, pravi Gjuroković, so se naveličali vsakojakega pustolovstva in hočejo svoje pravice na podlagi pogodbe doseči.

Žalostne reči dohajajo od **Srbov po dolenji Ogerski** živečih. Povedali smo že, kako bedarijo da je ondašnji patrijarh Angjelič madjarski vladi na ljubo vkrnil, da je namreč Metodovo tisočletnico slaviti prepovedal. Ker so se pa nekteri pravoslavni duhovniki kljub temu drznili po svojih župnijah slavnost praznovati, preganjati bo jel Angjelič vse take s kanoničnimi kaznimi. Tiste občine pa, ki so bile tolikanj drzne (?) po njegovih mislih, oziroma po mislih madjarske vlade, da so Angjeliču izrekle svoje nezaupanje in so ga imenovala razkolnika, ker je proglasil, da ssv. Ciril in Metod nista svetnika, se bodo pa razrušile in drugim občinam podredile, ki imajo več vere v kanonizacijsko pravo madjarske vlade, ktera si je v novejšem času drznila določevati kdo je svetnik in kdo ne, kar je bilo do sedaj edino in nedotakljivo pravo rimskega svetega stola. Da tako postopanje ne more dobrega sadu obrodit, se pač umé, škodo bo pa edino le madjarska vlada sama imela. Srbom, kakor so tudi za-grizeni v svoje pravoslavje, se bodo morale s časoma vendar-le oči odpreti, da taka cerkev vendar ne more prava cerkev biti, kjer okrajni glavar svetnike postavlja in službo božjo določuje. „Dajte Bogu, kar je božjega in cesarju, kar je cesarjevega“, je danes pravi cerkvi še vedno ravno tako v veljavi, kakor je bilo pred osemnajstimi stoletji.

Za poduk nemškega jezika po slovenskih šolah se ni le na Kranjskem nekaj goldinarjev dovolilo za nagrado dotičnim učiteljem, temveč imajo tako navado tudi po deželah, ki so združene **pod kromo sv. Štefana**. Tudi ondi se pomadjaruje, kar se le more in je madjarska vlada tistim vlaškim učiteljem nagrade obljubila, kateri uspešno mlade Vlahe v madjarsčini poučujejo. Kakor je pa tista zadeva pri nas veliko nevoljo obudila, ker je denar v resnici zavržen v oziru na vspeh, tako so tudi Rumunci v svojem poslednjem cerkvenem zboru (sv. sinodi) tiste nagrade hudo sodili in so sklenili sledečo resolucijo: „Oziraje se na nagrade, ktere vlada tistim učiteljem po rumunskih ljudskih šolah daje, kateri imajo posebne zasluge za poduk v madjarsčini — če tudi je jasno, kakor na dlani, da je pretiravanje v enem predmetu po ljudskih šolah vedno na škodo drugemu in se toraj poduk v madjarsčini

le na škodo rumunščine in drugih potrebnih predmetov razširjati more; — oziraje se na to, da je ni postav, ki bi v ljudskih šolah zahtevala le jednostranski poduk v jednom samem predmetu, temveč šolska postava enakomerno izobrazbo po vseh predmetih zahteva, — sinoda take nagrade za poduk v madjarsčini odločno obsoja, ter konzistoriju podeljuje pravico, po verskih šolah strogo na take učitelje paziti, da se proti vsem tistim prične sodnijska preiskava, ki so sprejeli nagrade. Preiskava mora dokazati, ali se je poduk v madjarsčini vršil na škodo kakega drugega predmeta ali ne.“

Rumunci in Madjari na Erdeljskem se ravno tako razumejo med seboj, kakor pes in mačka. Da so Madjari gospodarji v deželi, vidi se iz vsakega koraka, ki ga ondi napravijo. Vse je na to obrnjeno, kako bi rumunsko narodnost zatrl in madjarsko na njeno mesto spravili. V ta namen poslužujejo se raznih sredstev, če so dovoljena ali poštena, na to se ne gleda. V vasi Lupso so hoteli Rumunci napraviti svojo službo božjo ter so s to mislili skleniti neko politično slavnost svoji narodnosti na čast. To je pa jelo Madjare tako skrbeti, da so oboje prepovedali, kar je pa zopet silno veliko nevolje vzbudilo po deželi in so se o tej strogosti, oziroma samovolji ministri celó madjarski listi nepovoljno izrekli, svarivši ga, da je tako početje silno nevarno, ker bi se lahko smatralo za zatiranje vere ali pa celó za preganjanje. Saj bi jih bili lahko dosegli vse tiste z oestro roko pravice, kateri bi bili službo božjo zlorabili za politične demonstracije, da se pa vsem pravičnim in krivičnim služba božja prepové, je jako nevarno postopanje ogerske vlade. Sicer se pa Rumuncem nasproti o takem postopanju nikakor ni čuditi, kajti Madjari svoje ljudi že poznajo in dobro vedo, kakošni tiči da so Rumunci. Niti za las vam niso boljši nego naši Tržaški „irredentovci“ in tudi ob vsaki priložnosti škilijo preko Karpat tja doli v globoko Rumunijo k svojim že rešenim bratom. Sicer pa Rumunec ne sovraži edino le Madjara, temveč z isto strastjo tudi vse druge narodnosti razun svoje.

Vnanje države.

O bodočem **položoji na balkanskem politotoku** izrazil se je ruski državnik Giers avstrijskemu in turškemu poslancu nasproti, da si bo Rusija vse prizadevala na razburjenje duhove po Macedoniji, kolikor se bo le dalo v potolažljivem smislu vplivati (ker ni še čas za to, da bi se Balkan dvignil, mislil si je Giers, česar pa ni izrekel). Posebno nejevoljni so pa v Rusiji na Srbijo in na njeno sedanjo vlado, ki je, kakor znano, Avstriji prijazna. Dolže jo nehvaležnosti in nelojalnosti, kar je sicer nekoliko res; kajti kaj bi bila Srbija še dandanes, če bi ne bila Rusija za njo bajoneta nasadila in Turka pregnala iz pokrajini, ktere sedaj že celo desetletje vživajo blagodejni vpliv miru. Kjer je poprej leni turški trgovec čibuk puše na svojem konjiči jezdaril za karavanami, ki so mu blagó iz enega kraja prenašali v drugega, ondi drdrá srbska železnica. Za vse to zahvaliti se ima Srbija Rusom, če tudi ima pri zgraobi srbske železnice Avstrija že nekoliko zaslug, ktere pa znajo v Belem Gradu ravno s tistim denarjem poplačati, s katerim so poplačali Rusijo za rešitev in naše prostovoljce za pripomoč v srbsko-turški vojski — z nehvaležnostjo namreč. Vsaj tako je rekel Giers. Mož je že star, ima mnogo skušnje, bo toraj že vedel kaj govori. Le počakati je treba, pravi Giers, da se veliko-srbske ideje zadosti opomorejo in Avstrija se bo takoj prepričala, kako zvesta prijateljica da ji je mlada Srbija. Tudi to se ne dá zanikati! Že l. 1882 imeli so v Belem Gradu zemljevide v srbski prestolnici izšle, na katerih je bila velika kraljevina Srbija z državnimi mejami čisto drugačnimi naslikana, kakor se sicer po atlantih nahajajo. Na se-

„Oh! tako malo? Da ti prav po pravici rečem, mislil sem, da se tu zahteva kaj več... Res lepa ti hvala!“

„Potem pride pristojbina „mere in peze“ tako mala, da še govoriti ni vredno o nji.“

„Počakaj malo, moja draga gospa Naobraženost; dopusti mi jedno opazko. Jaz kot kavarnar nimam niti meriti niti pezati kaj, toraj se ta davek na mene ne ozira.“

„Prosto naj ti ostane ne meriti in ne pezati; to nisi dolžan storiti ali na vsak način je treba, da plačaš.“

„(Bolj začuden kakor uveren:) Pa naj bo, bom plačal.“

„Zdaj mi povej, gotovo boš obesil krasen napis nad vratmi tvoje kavarne, da jo tujci ne bi zamenili z brijačnico.“

„Oh! pa še kak napis, to mora biti lepa reč.“

„Prav dobro. Toraj boš plačal doklado za javna znamenja. Vrh tega, da vsak vidi, da točiš dobro kavo, morda bi ti želim, da pred kavarno izpostaviš vrečo kave in sladkorja. Kaj ne da tako?“

„Naravno, tudi to ne bi bilo na škodo.“

„Dobro. V tem slučaju boš plačal pristojbino na „kalupe“.

„Eh! Prijateljica, ako boš še tako šla naprej, skoraj mi bo žal, da sem se namenil odpreti kavarno.“

„Oh! Ne govori vendar o tem. Navadil se boš lahko. Reci mi, ne bi li ti bilo ljubo, da napraviš nekoliko lepšo hišico?“

„A, kaj mi bo? ali ni moja koliba dosti lepa in prostorna?“

„Da, da, je lepa, ali to ni okusno stanovanje.“

„Pa naj bo tedaj, da ti izpolnim voljo, zidal bom si hišo.“

„Vrlo dobro; ali v tem slučaju moraš plačati.“

„Kaj?“

„Doklado na zgradbo.“

„A koliko iznese to?“

„Skoraj nič. Samo 40%.“

„Pri prerokovi bradi? Kaj praviš? Štirideset od sto?“

„Se vé da. Mi smo uvedli izjednačenje doklade, ter smo dosledno vsi enaki pred postavo.“

„Razumim, razumim; nima se kaj proti temu reči. Plačal bom.“

„Sedaj mi povej, kako ti je ime, da te morem vpisati v matico.“

„Imenujem se Muhamed.“

„Muhamed? to ni dovelj. Vsi se v tem kraju imenujejo Muhamed. Moraš se toraj kakorkoli razločiti od drugih tvojih rojakov.“

„Pa, kaj mi je storiti?“

„Moraš imeti primek. Stoj, da te pogledam... Takó! Prav dobro! Imaš velik nos, vpisala te bom toraj: Muhamed Nosarič.“

„Le piši, kakor hočeš. Meni nič za to.“

„Daj mi jedno liro in dvajset centezimov.“

„Zakaj?“

„Za kolekovanj papir.“

„Toraj vzemi.“

„Daj mi še biležne pristojbine.“

„Koliko?“

„Malenkost — osem lir.“

„Nekaj me boli.“

„Kje?“

„V žepu.“

„Ni še vse, moj dragi Muhamed. Kje si rojen?“

„V Abdul-keri-pol-mol-mi-ka-bo.“

„Oj! To je predolgo ime, moj dragi. Kaj pomeni ta beseda?“

„Pomeni „izvirna voda“.

„Dobro; imenovali bomo tvoj kraj „Vodice“.

Je-li to razdeljeno v kraje, občine?“

veru se je razprostirala do Velike Kikinde, Pečuha, potem ob Dravi in njenem pogorju med Štajarsko, Kranjsko in Hrvaško do hrvaškega primorja, ter je obsezala vse dežele, po katerih prebiva hrvaško-srbsko pleme od Dunava do Adrije in na jug do egejskega morja. To Vam je bil zemljevid narisana po velikosrbski ideji. Kedaj bode dotična ideja godna, ne znamo, godi se pa še vedno z vso skrbljivostjo.

Za Dardanele se razun Turčije same več ali manj vse evropske velesile zanimajo in to zaradi ohranjenja javnega in splošnjega miru. Da bi se silna vojska vnela po Evropi, če bi Turčija Dardanel ne čuvala strogo, kakor ji to zapoveduje pogodba sklenjena po Krimski vojski v Parizu, kakor tudi druga pogodba potrjena v Berolinu, o tem so do dobrega prepričane vse evropske velevlasti. Zaradi tega si pa njihovi zastopniki ravno noč in dan prizadevajo Turčijo tako obdelati, da bo za slučaj angleško-ruske vojske z vsemi silami, kar jih ima na razpolaganje za obrambo Dardanel skrbela. V tem smislu obdelavale so Turčijo Rusija, Avstrija in celo Nemčija, da jo je že groza spreletavala. Naj si pa nikdo ne misli, da morda zaradi tega Turčijo skrbi, ko bi bilo streljati treba ter se vojskovati brez priprave in brez denarja, za to se Turčija ne briga, ker je pripričana, da bo že Alah pomagal, ter bodo tudi prazni topovi pokali; temveč groza jo sprehaja, ker so ji velesile naravnost povedale, da če se stvar slabo zasuče, ji zna Evropa potni list preko Bospora podpisati — tje v Malo Azijo, od koder je ne bo nič več nazaj. Ta strašna misel dela Turkom v Carigradu sive lase, da ne vedo kaj storiti — oni, ki so bili pred 500 leti strah Evrope!

Na kaj se vse lačen časnikar zmišlja, je včasih že več kakor smešno, je že grozno. Časnikar Bloric, ki iz Pariza v "Times" (London) članke piše, *Russiji* prigovarja, kakor cigan slepemu konju, da naj se le v Aziji dobro prime; ondi je prostor za njo kakor nalašč. Štiri vzroke, ne le jednega, ima mož za to: 1. Nemčija sama bi jo pri tem podpirala, da se Rusija na iztoku okrepča, ker bi ona (Nemčija) za odškodovanje potem po nemških avstrijskih pokrajinah segla in pa Holandije bi si priklopila. 2. Bi se vsled tega dal slovanski povodnji, ktera Nemcem nevarna postaja, čisto drugi tok; obrnili bi jo namreč proti Aziji. 3. Nemčija bi pri tem v zvezi z Rusi John Bullu polena pod noge metala, kar bi mu bilo posebno pri trgovini na veliko škodo. 4. Nemčija se pa hoče zabraniti proti vsakojaki socialni revoluciji, ki se bo danes ali jutri na Ruskem pričela in bo svoje valove po celi Evropi razlila. Tako piše Bloric v Bismarkovem smislu. "Politik" pravi, da to ni prav nič čuda; Bloric je bil pri Bismarku na kosilu in se je ondi o njegovem silnem apetitu prepričal. Da, da, jedel bi marsikdo, ko bi le imel!

Izvirni dopisi.

Iz Št. Jerneja, 4. maja. Valovi volilnega gibanja letos ne vznemirjajo Dolenjske tako zelo, kakor se je to godilo prejšnja leta. Poskrili so se naši Nemci, kakor murni, ter gledajo le od strani na razvaline svoje nekdanje slave, pričakujoč vgodnejše sape od "zgoraj". Toda pri nas je že stara navada, da brez strankarstva, brez prepira in sovraštva ne moremo živeti.

Do sedaj je zastopal kmečke občine Krškega, Kostanjeviškega, Novomeškega in Črnomeljskega sodnijskega okraja g. Pfeifer. Ne bomo opisovali njegovih zaslug za Dolenjsko, kajti so sploh znane.

Res, da ni razsajal v državnem zboru à la Schönerer, Knotz itd., a vendar je s svojo mirno besedo storil toliko za blagor kmečkih občin, kar bi sploh kdo na njegovem mestu mogel storiti. Ni nosil vedno in pri vsaki priložnosti narodnosti na jeziku, toda imamo žalostne vzglede, da ravno oni najprej zanemarijo narodnost svojo iz materialnih razlogov, ki so se povsod trkali na prsi kot predstraža narodne vojne. S kratka! G. Pfeifer je storil svojo nalogo, in mi ostanemo zanj.

Tacih misli so bili včeraj tudi vsi v gostilni g. Zagorca zbrani veljavni možje Št. Jernejske občine. G. Pfeifer se je pripeljal tu sem, da bi ovrgel obrekovanje, češ, "da je preveč Krčan in hoče potegniti vse zavode v Krško". Vprašal je g. poslanec sam navzoče može, in tudi mi vprašamo javno: ktere zavode je hotel potegniti v Krško, v škodo dolenjske centrale, Novega mesta? Vinorejsko šolo? Nikakor! Priznal je tukaj sam, da kot Krški župan bi morda to storil; toda on je poslanec štirim sodnijskim okrajem, katerim naravno središče nikakor ni Krško. Nasprotnemu gospodu kandidatu služi kot dobro agitacijsko sredstvo ali vsaj neslanim zagovornikom njegovim tudi cesta skozi Št. Peter, Belocerkev itd.

Prvič vprašamo, kdo je pisal prošnjo; i drugič, ali ni državni poslanec dolžan, ozirati se na prošnje vseh svojih volilcev, in akoravno bi bil sam zoper njo? Tukaj je obljubil g. Pfeifer, da hoče pri priložnosti v državnem zboru delati na to, da se odpravijo hudi klanci sedanje državne ceste in da imamo dobre dovozne ceste do prihodnje železnice. Očita se mu, da se ni potegoval za dolenjsko železnico. Posito, sed non concessio, da se ni potegoval, bilo bi treba drugega voliti le radi železnice, ki je že zagotovljena?

Porečete morda gospodje: Da, g. Pfeifer je dobra duša, zlato, domoljubno srce, toda on je pasiven; a mi potrebujemo aktivnega moža, ki bi s svojo energijo dejal v koš celo Dolenjsko, preobrnil trdno palačo na Dunajskem "Ringu". Na to bi pisek mogel mnogo odgovoriti, toda sumničiti ne smemo nobenega. Le toliko omenimo, da isti gospod, ki "vé več, nego orehe tolči", ne gré nam iz spomina.

Poznamo osobno častivrednega g. protikandidata, spoštujemo ga kot trudoljubivega, rodoljubnega, značajnega in izvedenega moža, toda on naj poskusi svoje moči posvetiti v blagor naroda v kakem drugem volilnem okraju, ki je slabейše zastopan, kakor je naš.

Vse pa — sine ira et studio.

Iz Metliškega okraja, 1. maja. Do zdaj imamo tri kandidate za naše občine. G. Pfeiferja nam priporoča njegovo dvajsetletno dosedanje pošteno zastopanje. G. Poznika, notarja v Novem mestu, pripočal bi g. dr. Slanc, kot načelnik odboru, kojemu je naloga, pri prihodnjih volitvah v državni zbor neko središče agitacije za Dolenjsko biti. In tretji kandidat? — da je danes prvega aprila, znali bi odmah, kam merim. Črnomaljski g. okrajni sodnik si domišlja, da oddaja samovoljno poslanstva za državni zbor, ker je dr. Vošnjaku ponudil kandidaturu mesto g. Pfeiferja! Pa dr. Vošnjak ga je

prav pošteno zavrnil in z začudenjem vprašal, kaj li o njem misli, da naj bi on nastopil kot protivni kandidat g. Pfeiferju, ki ga pozna kot najvestnejšega poslanca. No, ta gospod sodnik si pa zopet veliko upa. Toda Metliški okraj ostane pri svojem dosedanjem zastopniku.

Domače novice.

(Društvo „Sokol“) priredi v nedeljo, 10. t. m. ob 1/2. uri zjutraj svoj majniški izlet na plano. Zbiral se bo v Ljubljanski Čitalnici; od ondod pojde z godbo in zastavo preko Gradišča, Rimske ceste na Tržaško cesto, Vič in Dobrovo. Tukaj bo imel sv. mašo. Po službi božji pojde „Sokol“ v Švico na zajutrek, v Kozarje pa na kosilo, kjer bo tudi ostal do večera. Pri neugodnem vremenu se izlet preloži na drugo nedeljo.

(Najnovejša društva) pri nas ustanovljena meseca aprila so: 1. Klub velocipedistov v Ljubljani, ki bodo po drevoredih ljudi strašili, ktere mode so se v najnovejšem času tudi jahači poprijeli. 2. Prosto-voljna požarna bramba v Borovnici. 3. Družba ssv. Cirila in Metoda v Litiji. Vrh tega je dobilo društvo „slovenskih pisateljev“ potrdilo spremenjenih pravil.

(Cirkus Amato) skazoval se bo prvič jutri, to je v sredo, 6. maja zvečer ob 8. uri, če bo lepo vreme. Konj ima, kakor smo iz ust vodje samega čuli, 45 jako dobro izučenih, ljudi pa, ki na konjih telovadijo, jahajo in druge ekvilibristične umetnosti izvršujejo, petdeset; med temi so zastopane skoraj da vse avstrijske narodnosti. Največ je pa menda Madjarov med jahači, kajti Madjar je, kakor pregovor pravi, ravno tako na konji rojen, kakor čilavi Dalmatincec na morji.

(Prasecv) je bilo včeraj na tukajšnjem somenji vse polno in to prav čednih. Cena jim je bila visoka, kakor drugi živini.

(Nemškutarija med ljudstvom) se je jela zopet vrivati. Zadnjo nedeljo sem šel memo Šenklaške cerkve. Tam je stala velika gruča kmetijskih fantov, prav res korenjakov. „Kutmorgan“, „kutmorgan“ je donelo od vsih strani vsakemu novodošlemu. Šetam dalje, nalašč hoteč se prepričati, kako je po drugod. Pred frančiškansko in Št. Jakobsko cerkvijo ravno isti pozdrav. Kako je le to? Ali naš domač „dobro jutro“ za te gospode ni „nobelj“ dovolj? Le kaj bi se pačili. Gotovo vem, da od tistih „Kutmorgnov“ še vsak deseti komaj nemško ume. Lepo po domače, domači fantje, pa vsakemu kazem napovejte, kdor se bo po tuje postavljaj. Če bo ta norost dalje trpela, se bomo kmalo pozdravljali: „Saba hairsum!“ (Bog daj dobro jutro!) „Allah rasol!“ (Bog daj!) Tedaj le po domače!

(Po vremenu) soditi, rekel bi človek, da je letošnji maj prezgođen, kajti pravo aprilovo vreme prinesel je s saboj. Peti dan majnika imamo danes, pa tudi ta ni prav nič boljši mimo svojih prednikov; sedaj je solnce, pred 5 minutami bil je dež in se bo morda čez kako uro zopet vsul.

(Iz Celja) se nam naznanja, da se je na sv. Florijana dan, 4. majnika, blagoslovila v ondašnji farni cerkvi lepo bandero, ktero so si pripravili delavci iz tovarne za cink v Gaberji poleg Celja. Krasen trak je darovala grofinja Falkenhayn, soproga ministra za poljedelstvo; ona je namreč kumica novemu banderju. Cerkveno slovesnost je opravljal Celjski g. opat. Škoda, da je deževno vreme zelo motilo lepo svečanost.

Razne reči.

—Vojaške vaje pri Požegi. Iz Budapešta se javlja: Na Požeškem polju vršile se bodo proti koncu meseca avgusta velike vojaške vaje, pri katerih bode navzoče tudi Nj. Veličanstvo. Polkovnik Hege-dus bil je pred nekoliko dnevi tam, da preskrbi stanovanja za 20.000 mož. General Ramberg pregledal je te dni kraj in ozemlje. Nj. Veličanstvo bode stanovalo v uradni hiši velikega župana. Delajo se velike priprave za dostojni sprejem. Mestno zastopstvo je odločilo v ta namen 25.000 gl.

—Bismarkovi dohodki. Vsled pridobitve posestva Bismark-Schönhausen postal je Bismark jeden najbogatejših posestnikov na Pruskem. Kancelar ima tudi posestvo Varzin na Pomorskem in Friedrichsruhe v Lauenburgu. Ti dve posestvi niste obloženi s hipotekami. Varzin je kupljen z dotacijo od leta 1867; Friedrichsruhe pa je državni dar. Vsa troje posestva donajajo dohodkov do 360.000 mark.

„Kaj me nadleguješ s temi razločki? Kaj nismo vendar vsi jednaki pred postavo?“

„Nikakor; v tem obziru pa nismo jednaki.“

„Pa zakaj ne?“

„Ker razen „deželne doklade“ je treba plačati tudi „užitnino“, potem pride „občinska doklada“, pa „vojna doklada“, pa ...“

„O blažena Naobraženost!“

„Imaš sinov?“

„Sedem.“

„Treba jih je vpisati v civilno listino.“

„Zastonj.“

„Čisto zastonj; samo rojstno leto mora pri vsakemu pisano biti na „kolekovanem papirju“. Imaš starše?“

„Oče mi je te dni umrl.“

„Umrl? Koliko ti je zapustil?“

„Deset vreč kave.“

„Lepo; meni boš jedno dal.“

„Zakaj? Ti je bil moj oče mar v rodu?“

„Ne zato, moj mili Muhamed, nego ona vreča mi pripada pod imenom „dedovinske pristojbine.“

„Pri kabi! ...“

„Boga zahvali, da si to podedoval po očetu.“

Da bi bil to dobil po soprogi ali po komu drugemu, imel bi mi dati štirikrat toliko.“

„O Naobraženost! ...“

„Oče tvoj je že zakopan?“

„Da, glej, tam kraj kolibe.“

„O! Treba ga je izkopati in prinesti na pokopališče.“

„Prav rad.“

„Moraš plačati sedemnajst lir za grob.“

„Ali, če jih ne bi imel.“

„Potem mi moraš dati vso kavo, kar je imaš.“

„Ali, kako bom potem odprl kavarno in začel obrt?“

„To mene ne briga. Začni potem drugi obrt.“

„Ali, ko nobenega drugega ne znam!“

„V tem slučaju izročim ti opomin za prvi-krat, ali za drugikrat poslala te bodem v zapor.“

„Pa kaj je to zapor?“

„Nič posebnega; to je omikana, napredna beseda, ki pomeni „temno luknjo.“

„Uh! Uh! Uh! Kako krasna je vaša naobraženost!!“

Z večim sarkazmom se pač ne dá slikati omika brez vere v „blaženi“ Italiji in brezštevilni davki, ki tlačijo ondi ubogo ljudstvo. Poslovenil —g.

Kakor kancelar vleče Bismark 54.000 mark letne plače, katerim se mora pristeti še 9.000 mark, ktere vleče pod imenom mirovine kot minister Lauenburga, ki je sedaj zjedinjen s Prusko državo. V denarstvenem obziru je toraj Bismark dobro preskrbljen.

— Poslednji potomec pesnika Goetheja. Kakor se poroča iz Weimara, umrl je tam 9. aprila Valler Wolfgang Goethe, najstarejši vnuk nemškega pesnika Goetheja. Ž njim izmrli je pesnikov rod.

— Kossuth podpira pomadjarenje. Eksdiktator Ljudevit Kossuth pristopil je kot vtemeljitelj k sedmograškemu „Egyesületu“ (društvo za pomadjarenje). To je on javil „Egyesületu“ o priliki prve glavne skupščine po brzjavni poti. Vtemeljiteljno svoto (100 gl.) imenuje „ubogim Madjarom“, ki nimajo domovine.

Poslano.

V „Slovencu“ 30. aprila 1885 se iz Novega mesta poroča, da sem po vsi moči proti g. grofu Margheriju agitiral za g. Šukljeja; dalje pravi o nekem kompromisu, po katerem bi jaz naj opustil agitacijo za Šukljeja.

Na prvo moram omeniti, da se gledé novih volitev v državni zbor za skupino dolenskih mest agitacija za Šukljeja v Novem mestu še ni začela, ampak da so bili v tej zadevi le pogovori med nekaterimi prijatelji¹⁾ in sklepali o tem, kdo naj se za poslanca voli, zamorejo vendar le volilci in zato je treba volilnega shoda²⁾; tacega shoda za mesta pa do zdaj ni bilo.

Ta pogovor, pri katerem sem za svojo dolžnost smatral, opozarjati na sposobnost, zgovornost in zasluge za prof. Šukljeja, ki se je vsaj za Dolenjce krepko poganjal, in pri katerem so drugi prijatelji zopet svoje stališče razjasnivali in me nagovarjali da naj prevzamem kandidacijo za kmečke občine na Dolenjskem, se ne more imenovati kompromis, kajti pri kompromisu se prepušča razsodba o prepiru tretji osebi.³⁾

Dopisnik misli, da sem se ponujal za kandidata ali celo pozabil na prijateljstvo do g. prof. Šukljeja, samo da bi me kandidatstvo proglasili.

Častiti dopisnik ne pozna moje razmere; kajti ko bi jih poznal, bi on vedel, da se žrtvujem, ako mandat prevzamem. Istina pa je, da sem se pri volitvah za deželni zbor potezal za g. Šukljeja,⁴⁾ a to še le potem, ko je g. Pfeifer nalašč prišel iz Krškega v Novo mesto priporočat Šukljevo kandidacijo.⁵⁾ Z odličnim spoštovanjem

Dr. Albin Poznik.

Rudolfovo, 1. maja 1885.

¹⁾ To potrjuje, kar je pisal naš dopisnik. Vredn.

²⁾ Res je to, kako pa se s tem strinja ravnanje Novomeškega volilnega odbora, ki kmečkim občinam ponuja gosp. dr. Poznika za kandidata, preden so se kmečki volilci izrekli da z g. Pfeiferjem niso zadovoljni? Vredn.

³⁾ To so nekaki čudni in zmedeni pojmi o kompromisu, ki ga g. dr. Poznik zamenjuje s poljubno ali izbrano sodnijo (Schiedsgericht). Vredn.

⁴⁾ Tega tudi naš g. dopisnik menda ni dvomil, kar spriduje večerajšnji dopis z Dolenjskega, ki pojasnjuje zadeve, katerih tukaj omenja g. dr. Poznik. Vredn.

⁵⁾ G. Pfeifer je že zdavnej sprevidel svojo tedanjo zmoto ter jo šestokrat obžaloval. g. Poznik pa še zmerom meni, da je njegovo tedanje in sedanje ravnanje možato. Ali kali? Vr.

Telegrami.

Novomesto, 5. maja. Pri volilnih shodih in razgovorih z župani, duhovščino in učiteljstvom v Novomeškem okraju je bil Pfeifer enoglasno za kandidata v državni zbor sprejet, Slančeve spletke in oporekanja so ovržene. Glavni volilni shod bo 14. t. m. v Gotni vasi.

Dunaj, 4. maja. Gledé šolskih počitnic se je za letoš naučno ministerstvo določilo, da ne bo nikakih sprememb delalo, vendar pa dovoljuje posamičnim ravnateljstvom, da smejo za posebno vroče ure nauk opustiti.

Dunaj, 4. maja. Rusija in Angleška izvolili ste si danskega kralja za moža.

Petrograd, 5. maja. Danes pride polkovnik Zakrjevski od Komarovega štaba in bo prinesel sporočila o zadevi pri reki Kušk.

London, 5. aprila. Dolenja zbornica se je posvetovala o kreditu 11 milijonov gold. in je vse predloge, ki so se o pomanjšanju kredita glasili na predloženje na poznejši čas — zavrgla! Kredit se je sprejel s 120 proti 20 glasovom. Vlada je opoziciji priznala, da bode predlagala v četrtek vprašanje o dogovorih. Med debato je rekel Gladstone, da izvestno ne bo nikdo od vlade zahteval, da bi za Afganistan mejo zahtevala, ki bi se morda le z bajoneti obznamovati dala. Tega afganski emir sam ne želi.

Zahvala.

Za razširjanje naše ljudske šole so blagovolili darovati velečenjeni gospodje državni poslanci:

Adolf Obreza 18 gl.
Viljem Pfeifer 5 „
Karl Klun 2 „

Skupaj 25 gl.

Za velikodušni dar v imenu šolske občine preblagim gospodom srčno hvalo izrekam.

V Št. Petru na Notranjskem, 30. aprila 1885.

Ivan Spilár, župan.

Tuji.

3. maja.

Pri **Maliču:** Ant. vitez Rinaldi, c. k. ministerijalni svetnik, z Dunaja. — Fillmascher, Kellermann, Siegl, Hoitz, Eekstein, trgovci, z Dunaja. — Hans Kramer, trgovec, iz Inomosta. — L. Kasperek, inženir, iz Grada. — Hertaus, c. k. poštni nadravnatelj, iz Trsta. — J. Rossi, lesni trgovec, iz Trsta. — Malle, živ. trgovec, s hčerjo, iz Celovca. — Martin Kalneneker, uradnik, iz Stolnega Grada. — M. Schlammedinger, dijak, iz Stolnega Grada. — Dominek Moro, c. k. poštar, iz Št. Mohora. — Janez Moro, grajščak, iz Št. Mohora. — Maly, trgovec, s hčerjo, iz Iržiča. — Ljudevit Zalokar, c. k. okr. zdravnik, iz Vel. Lašič. — Franc Šentak, posestnik, z Vranskega.

Pri **Stonu:** P. Sternfeld, trgovec, iz Berolina. — Adolf Wagner, nadzornik državne železnice, z Dunaja. — Goldschmidt, Allegri, Fuhrmann, Breberni, trgovci, z Dunaja. — Franc Schram, trg. pot., iz Praga. — Žiga Schick, trg. pot., iz Brna. — Leopold Stern, trg. pot., iz Grada. — Josip Landesmann, trg. pot., iz Jägerndorfa. — Makso Stern, trgovec, iz Zagreba. — Janez Makarska, trgovec, iz Banjaluke. — Dr. K. Kochreiter, odvetnik, iz Csurja. — Bened. Neuhaus, tajnik, iz Csurja. — Colledani in Illicher, trgovca, iz Gorice. — F. Tušar, nadinženir, iz Beljaka. — Moric Scheyer, gojzdar, iz Rateč.

Pri **Tavčarji:** Adolf Heinrich, zasebnik, iz Grada. — F. Amato, ravnatelj, iz Pulja. — And. Högl, iz Kočevja. — Anton Berce, iz Borovnice.

Pri **Južnem kolodvoru:** Jakob Bertin, iz Trsta. — Jakob Sajovic, iz Grada. — Janez Funda, Ant. Niedermüller, iz Greifenburga. — Giroloma Cipolla, iz Pazna. — Trautschnigg in Mischitz, iz Spitala.

Pri **Avstriškemu caru:** Josip Ramor, zasebnik, iz Trsta. — Jakob Mensch, krošnjar, iz Lvova. — Franc Wauk, posestnik, iz Višnje gore.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

5. maja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 90 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82 „ 25 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	107 „ 75 „
Papirna renta, davka prosta	97 „ 95 „
Akcije avstr.-ogerske banke	851 „ — „
Kreditne akcije	288 „ 40 „
London	124 „ 60 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid	9 „ 83 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 84 „
Nemške marke	60 „ 90 „

Od 4. maja.

Ogerska zlata renta 6%	— gl. — kr.
„ „ 4%	95 „ 10 „
„ „ papirna renta 5%	90 „ 45 „
Akcije anglo-avstr. banke	200 gl. 98 „ 75 „
„ „ Länderbanke	96 „ — „
„ „ avst.-oger. Lloyd v Trstu	562 „ — „
„ „ državne železnice	298 „ 50 „
„ „ Tramway-društva velj. 170 gl.	210 „ 75 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 128 „ — „
4% „ „ 1860	500 „ 138 „ 80 „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 168 „ — „
„ „ 1864	50 „ 167 „ — „
Kreditne srečke	100 „ 175 „ — „
Ljubljanske srečke	20 „ 23 „ 50 „
Rudolfove srečke	10 „ 17 „ 50 „
Prior. obliq. Elizabetine zap. železnice	112 „ 50 „
„ „ Ferdinandove sev.	105 „ 50 „
5% štajerske zemljišč. odvez. obliqac.	104 „ — „

Žitna cena.

Pšenica banaška 1 hkl. 9 gl. 24 kr., — domača 7 gl. 43 kr. — Rž 6 gl. 60 kr. — Ječmen 5 gl. 94 kr. — Ajda 5 gl. 78 kr. — Proso 6 gl. 60 kr. — Turšica 5 gl. 78 kr. — Oves 3 gl. 96 kr.

Izvrsten méd

(garantiran pitance)

v plehastih škatljah po 5 kil (kilo po 60 kr.), škatlja 30 kr., se dobiva proti poštnemu povzetju ali pa proti gotovi plači pri

OROSLAVU DOLENCU,

(14) svečarji v Ljubljani.

Priporočljive slovenske molitvene knjige,

ktere ima v zalogi

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

	pol usnje	vse usnje	zlata obreza
Sveta Ana ali molitvene bukvice v češčenje sv. matere Ane. Spisal Hrisogon (z velikimi črkami)	— gl. 60 kr.	— gl. 80 kr.	1 gl. — kr.
Ave Marija! Podučljivo razlaganje molitve „Češčena si Marija!“ Za šmarnično opravilo spisal Jožef Kerčon	— „ 90 „	1 „ — „	1 „ 20 „
Družbene bukvice za dekleta in molitvene bukvice. Spisal J. Rozman		1 „ 30 „	1 „ 70 „
Gospod usliši moje molitev. Molitvene bukvice za pobožne Slovence. Spisal I. Volčič. (Velik tisk)		1 „ 10 „	1 „ 50 „
Hvala božja	— „ 35 „	— „ 50 „	— „ 56 „
Kruh angelijski. Molitvene bukvice za mladino	— „ 30 „	— „ 40 „	— „ 60 „
Kruh nebeški ali navod, pobožno moliti in častiti presveto Rešnje Telo s trojno mašo in drugimi navadnimi molitvami. Spisal Janez Zupančič	— „ 70 „	— „ 90 „	1 „ 20 „
To knjigo smemo čast. občinstvu toplo priporočati, ker obsega, kakor je že iz naznanjenega naslova razvidno, bogato zbirko molitev v češčenje sv. Rešnjega Telesa. Udom, na mnogih krajih razširjeno bratovščine presv. Rešnj. Telesa, bode posebno dobro služila kakor popolni molitvenik. Čisti dobiček odločen je dobrodelnemu Vincenčevemu društvu.			
Lilija v božjem vrtu ali deviški stan, njegova lepota in pripomočki ga ohraniti. Sp. Jeran in Zamejic	1 „ 40 „	1 „ 70 „	2 „ 50 „
Sveti listi in evangeliji		1 „ 24 „	1 „ 70 „
Marija Devica, Gospa Jezusovega presv. Srca. Spisal J. Dolencec	— „ 45 „	— „ 56 „	— „ 80 „
Mašne in druge molitve. Spisal L. Pintar	1 „ — „	1 „ 20 „	1 „ 50 „
Svete molitve z odpustki. Molitvenik za pobožne katoliške kristijane. Spisal Jožef Erker		— „ 90 „	1 „ 30 „
Knjiga obsega bogato zbirko za vsako potrebo primernih molitev, ktere so vse z odpustki sklenjene. Papir je bel, tisk lep, črke primeroma velike. Časopisi so se o tej knjigi izvrstno izrazili ter ji prednost pred drugimi pripoznali.			
Naša ljuba Gospa presv. Srca. Spisal Ivan Volčič	— „ 30 „	— „ 35 „	— „ 55 „
Nebeške iskrice za mladost, pa tudi za odrasčene ljudi		1 „ 40 „	2 „ — „
Razlaganje sv. maše po čast. očetu Martinu Cochemu. Domače in molitvene bukve	— „ 90 „	1 „ — „	1 „ 20 „
Šmarnice ali Majnikovi ogovori. Spisal Sim. Gaberc		1 „ 24 „	1 „ 70 „
Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Spisal Bonač		— „ 70 „	1 „ — „
Vertec nebeški. Molitvene bukvice za pobožne Slovence. Spisal Ivan Volčič		— „ 52 „	— „ 80 „
Zvonček nebeški, ali molitvene bukve z mašnimi, spovednimi, obhajilnimi molitvami itd.			

Vsi tu naznanjeni molitveniki, so le en del naše zaloge in so oziroma njih vsebine vsega priporočevanja vredni. — Kdor pa želi popolnejši imenik, kateri je ravnokar izšel, mu ga tudi radi pošljemo.

(2)